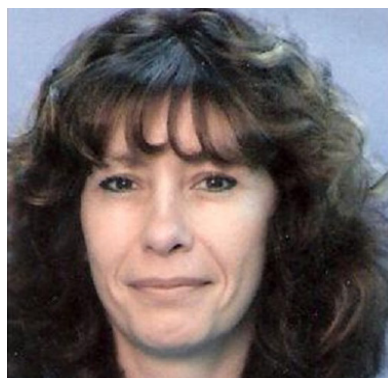

לזכרה של ד"ר ליאורה נוטוב

עטרה שריקי

ליאורה נוטוב (31 בדצמבר 1963 – 28 באוגוסט 2022), הלכה לעולמה בגיל 59.

ליאורה יקרה,

נפגשנו לראשונה לפני למעלה מ-30 שנה, כאשר היית סטודנטית שלי בקורס דידקטיקה של הוראת המתמטיקה במחלקה להוראת המדעים בטכניון. כבר אז זיהיתי את הסקרנות הגדולה שלך, את החשיבה היצירתית, את החריצות הבלתי מתפשרת, ובעיקר – את התשוקה העצומה שלך להוראת המתמטיקה. לפני כעשר שנים דרכינו הצטלבו בשנית. הזמנת אותי לחדר שלך באותה המחלקה בטכניון, ומה שהתחיל כשיחה של "השלמת פערים" הפך עד מהרה לחברות אמיצה ולשיתופי פעולה מקצועיים מרתקים.

מעולם לא פחדת לחלום. אף פעם לא חששת להעז להגשים את החלומות שלך. לא היה משהו שאינו בר-הגשמה בעבורך. כך יצאנו שתינו להרפתקאות נפלאות של הגשמת חלומות על מתמטיקה ועל חינוך מתמטי. ביחד יצרנו קהילות של מורים ותלמידים שבשיתוף פעולה חקרו נושאים מתמטיים שהיו חדשים להם; ביחד פיתחנו קורסים שנועדו לטפח את המיומנויות הרכות של סטודנטים בד בבד עם עבודה שיתופית על פתרון בעיות מתמטיות הנשענות על אתגרים מחיי היום-יום; ביחד חקרנו סוגיות שקשורות לתפיסות של מורים את מאזן הכוחות בכיתה והשפעתו על הוראת המתמטיקה ועוד ועוד.

פרופ' עטרה שריקי

מרצה במסגרת התואר הראשון והשני בפקולטה למדעים בסמינר הקיבוצים - המכללה לחינוך, לטכנולוגיה ולאמנויות, ומנחה סטודנטים לתארים מתקדמים. תחומי המחקר שלה נוגעים להתפתחות המקצועית של מורים למתמטיקה, טיפוח היצירתיות המתמטית, חינוך בינתחומי ל - STEAM (Science, Technology, Engineering, Art and Mathematics), ההיסטוריה של המתמטיקה, והיבטים הקשורים להוראה ולמידה מקוונת של מתמטיקה.

אבל גולת הכותרת היא ללא ספק העשייה המשותפת רבת-השנים שלנו בנושא הפרקטלים, הנושא ששבה את ליבך עוד בהיותך סטודנטית. ואת, כדרכך, לא הסתפקת בחומרי הלמידה וההוראה שפיתחנו בנושא, וחלמת בגדול – "בואי נכתוב ספר על פרקטלים", אמרת לי יום אחד. ואני, שלמדתי לבטוח ביכולת שלך לראות קדימה, נסחפתי אחר ההתלהבות המדבקת שלך. במשך כשנתיים עמלנו על כתיבת הספר, ובימים אלה הוא בשלבי העריכה הסופית מטעם מכון מופ"ת. כמה חבל שלא הספקת לאחוז אותנו בשתי ידיך ולומר לי: "את רואה, אמרתי לך שנכתוב ספר על פרקטלים!".

ב-2 באוגוסט קיבלתי ממך את הודעת הווטסאפ שבה כתבת שאת מעבירה את הימים בחלוקת מתנות אישיות לאנשים שיקרים לך, והזמנת אותי לבוא לקחת את המתנה שייעדת בעבורי. התחבקנו ארוכות והזלנו הרבה דמעות. לשתינו היה ברור שלא יהיו עוד הרבה הזדמנויות לחיבוקים.

ליאורה אהובה,

אני כל כך מתגעגעת לשיחות שלנו על החיים, לשיחות שלנו על חינוך, ליצירתיות שלך וליכולת שלך לראות את הדברים בדרך לא שגרתית. מתגעגעת לנסיעות המשותפות שלנו לכנסים, לרגעים האלה שבהם התכוננתי מהצד בהתפעלות מהאופן שאת נכנסת ללב של אנשים שפגשת רק שתי דקות קודם לכן, וגם מתגעגעת... בטח לא תאמיני... למסעות המפרכים שהיית לוקחת אותי אליהם בנסיעות שלנו (מתנצלת שלא הפסקתי לקטר בעליות התלולות...). חבל שאת לא יכולה לקרוא את כל מה שכתבו עליך בפייסבוק. עד כמה חשובה היית בעבור רבים מהסטודנטים שלך, עד כמה הם ראו בך "אישיות מדהימה", אישה משכמה ומעלה", "מיוחדת במינה" ו"מורה לחיים".

אלברט איינשטיין אמר שאיננו יכולים להגיע למקום שבו אנו חולמים להיות מחר, אלא אם כן נשנה את החשיבה שלנו היום. ליאורה אהובה, בדיוק ככה אזכור אותך תמיד!